

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/23/2016
Identifikačné číslo spisu:	3512010267
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3512010267.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného JUDr. P. B. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 28. apríla 2016 v Bratislave dovolanie obvineného JUDr. P. B. podané prostredníctvom obhajcu Mgr. Aleša Zollera proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 23. apríla 2014, sp. zn. 3 To 23/2014, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného JUDr. P. B. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom z 5. decembra 2013, sp. zn. 2 T 120/2012 uznal obvineného JUDr. P. B. vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., a to na skutkovom základe, že

dňa 24. apríla 2010 v čase okolo 17.00 hod. v Starej Turej, časť Topolecká, sa na mieste verejnosti prístupnom počas prevádzky v miestnom pohostinstve zv. U Horára, po predchádzajúcej slovnej hádke, s doposiaľ nezistenou kovovou krátkou strelnou zbraňou čiernej farby nezistenej značky a nezisteného výrobného čísla o dĺžke asi 20 - 25 centimetrov, ktorú držal v ruke, vyhrážal zabitím poškodenému F. Q., nar. X. P. XXXX v F., bytom Q. K., časť K. č. XXXX, u ktorého konanie obvineného vzbudilo dôvodnú obavu o jeho život a zdravie, pričom k zraneniu osôb nedošlo.

Okresný súd obvinenému JUDr. P. B. za to uložil podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. úhrnný peňažný trest vo výmere 500 (päťsto) Eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil obvinenému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 50 (päťdesiat) dní.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený JUDr. P. B. odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne uznesením z 23. apríla 2014, sp. zn. 3 To 23/2014 podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti rozhodnutiu podal obvinený JUDr. P. B. prostredníctvom zvoleného obhajcu Mgr. Aleša Zollera dovolanie. Dovolanie oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/, písm. g/, písm. i/ a písm. l/ Tr. por., teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zbral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania.

V dovolaní namietol konanie verejných zasadnutí vo svojej neprítomnosti, čím došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu, zásady rovnosti zbraní a princípu kontradiktórnosti trestného konania. Z neúčasti na verejnom zasadnutí sa vždy ospravedlnil a požiadal o odročenie konania, pričom krajský súd na jeho žiadosť z 22. apríla 2014 nereflektoval. Postupom súdov mu bolo znemožnené osobné vysvetlenie nesprávneho posúdenia skutkov kladených mu za vinu, keď iba odvracal nebezpečenstvo priamo hroziace zo strany podnapitého F. Q.. Je po náročnej srdcovej operácii a aj s ohľadom na svoj zdravotný stav vyhodnotil správanie poškodeného F. Q. ako bezprostredné nebezpečenstvo. Skutok preto ani nie je trestným činom. V tejto súvislosti poukázal na neskúmanie zo strany súdov, či neboli dané okolnosti vylučujúce trestnosť činu podľa § 24 a § 25 Tr. zák. Zároveň namietol i existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. c/, písm. f/ Tr. zák.

Súdy sa taktiež nezaoberali možnými dôkazmi v jeho prospech napriek tomu, že im takýto postup Trestný poriadok umožňuje. Neprítomnosť obvineného na hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí nemôže byť dôvodom zľahčovania hodnotenia skutočností vyplývajúcich z prípravného konania a presúvanie zodpovednosti za výsledok trestného konania na obvineného. V súvislosti s hodnotením dôkazov sa súdy objektívne nevyrovnali s výpoveďou jeho manželky Mgr. M. B., ani s možným svedectvom P. C., ktorý situáciu nevyhodnotil ako nebezpečnú.

Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudkom vyslovil, že bol porušený zákon, zrušil napadnuté uznesenie a Krajskému súdu v Trenčíne prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, podľa ktorého boli hlavné pojednávania a verejné zasadnutia vykonané v súlade s Trestným poriadkom. V konaní nedošlo k porušeniu práva na obhajobu, súdy sa vyrovnali s každým podaním obvineného týkajúcim sa jeho neúčasti na pojednávaniach. K ďalším námietkam obvineného uviedol, že tieto nespádajú pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por., ale v skutočnosti obvinený namieta skutkové zistenia, ktoré dovolací súd nie je oprávnený skúmať. Obranu obvineného ohľadne konania v krajnej núdzi považoval za účelovú. Rovnako sa nestotožnil s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. l/ Tr. por., ku ktorému sa obvinený bližšie nevyjadril. Dovolaciemu súdu navrhol dovolanie obvineného JUDr. P. B. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom zaslal 23. marca 2016 vyjadrenie prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom k dovolaniu obvineného obvinenému JUDr. P. B. a jeho obhajcovi.

Najvyšší súd ako súd dovolací skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Trenčíne ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným JUDr. P. B. prostredníctvom obhajcu, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Tr. por., na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, t.j. na mieste

predpokladanom v ustanovení § 370 Tr. por., a v zákonnej 3-ročnej lehote. Dovolanie obvineného však nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinený JUDr. P. B. v rámci dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. por. namietol konanie hlavných pojednávaní, resp. verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie cit. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

V predmetnej trestnej veci neboli dané dôvody povinnej obhajoby v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Tr. por., pričom obvinený JUDr. P. B. sa pri prvom výsluchu v postavení obvineného výslovne vzdal práva zvoliť si obhajcu a nežiadal ani jeho ustanovenie (č. l. 16-18). Obvinenému preto bolo umožnené obhajovať sa sám (obvinený bol upovedomený aj o termínoch výsluchov svedkov) s tým, že obvinený uvedené právo aktívne využíval už v prípravnom konaní prostredníctvom sťažností (proti vzneseniu obvinenia, postupu Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom) a podaní adresovaných Okresnému oddeleniu Policajného zboru v Myjave, resp. Krajskej prokuratúre v Trenčíne. V konaní pred súdom dal súd prvého stupňa obvinenému možnosť sa vyjadriť ku skutkom kladeným mu za vinu na hlavných pojednávaniach. Obvinený sa však hlavných pojednávaní nezúčastnil, keď podaním z 15. januára 2013 požiadal o preloženie termínu hlavného pojednávania vytýčeného na 30. januára 2013 z dôvodu kardiologických problémov (č. l. 177) (súd prvého stupňa žiadosti vyhovel), ako aj termínu hlavného pojednávania vytýčeného na 24. októbra 2013 zo zdravotných dôvodov (č. l. 210). Okresný súd

vykonával hlavné pojednávanie v neprítomnosti obvineného, pretože jeho ospravedlnenie nespĺňalo náležitosti podľa § 120 ods. 2 Tr. por., avšak samosudca po výsluchu prítomných svedkov hlavné pojednávanie z dôvodu potreby vypočutia obvineného a svedkov odročil na 5. decembra 2013. Obvinený mailom, doručeným okresnému súdu 3. decembra 2013, požiadal o konanie hlavného pojednávania vo svojej neprítomnosti z dôvodu hospitalizácie v nemocnici. Zároveň obvinený uviedol, že trestnú vec možno spoľahlivo rozhodnúť aj bez jeho prítomnosti, pričom sa vyjadril i ku skutku a niektorým svedkom (č. l. 235). Krajský súd v Trenčíne na základe odvolania obvineného určil termín verejného zasadnutia na 23. apríla 2014 o 10.30 h s tým, že obvineného upovedomil o termíne verejného zasadnutia s poučením o možnosti vykonať verejné zasadnutie bez jeho prítomnosti v zmysle ustanovenia § 293 ods. 5 Tr. por. Obvinený dňa 22. apríla 2014 telefonoval do trestnej kancelárie krajského súdu, kde zisťoval zloženie senátu. Po poskytnutí informácie uviedol, že sa verejného zasadnutia zúčastní (č. l. 262). Následne 23. apríla 2014 o 8.32 h zaslal krajskému súdu mailom žiadosť o odročenie verejného zasadnutia za účelom zvolenia si obhajcu pre potreby podania dovolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky (č. l. 264). Krajský súd vykonával verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného.

Z uvedeného vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní a súdy poskytli obvinenému adekvátny priestor na realizáciu jeho práva na obhajobu. Je pritom na zvážení obvineného, či právo na obhajobu využije v plnom rozsahu, čiastočne alebo sa ho úplne vzdá. Obvinený sa z vlastnej iniciatívy nezúčastnil hlavných pojednávaní, resp. verejného zasadnutia, preto jeho námietka ohľadne znemožnenia osobného vysvetlenia skutku je irelevantná.

Rovnako je v rozpore so skutočnosťou námietka obvineného ohľadne nezaobrerania sa jeho žiadosťou o odročenie verejného zasadnutia. Krajský súd v odôvodnení uznesenia z 23. apríla 2014 jasne a zrozumiteľne uviedol, z akých dôvodov neprihliadol na žiadosť obvineného a verejné zasadnutie vykonával v jeho neprítomnosti (aj so zreteľom na § 36 ods. 4 Tr. por., podľa ktorého obvinený zodpovedá za včasnosť zvolenia si obhajcu). Nad rámec uvedeného považuje dovolací súd za potrebné poukázať na poučenie obvineného zo strany odvolacieho súdu o nutnosti ospravedlnenia neúčasti hodnoverným spôsobom. Žiadosť o odročenie verejného zasadnutia, zaslaná súdu bezprostredne pred konaním verejného zasadnutia mailom, za účelom zvolenia si obhajcu, aby doplnil odvolanie o skutočnosti, ktoré by boli dostatočným dôvodom pre dovolanie, nie je nielen ospravedlnením neúčasti hodnoverným spôsobom, ale ani z vážneho dôvodu. Obvinený mal pritom od podania odvolania do konania verejného zasadnutia dostatočný časový priestor na zvolenie si obhajcu. V spojitosti najmä s predchádzajúcou telefonickou komunikáciou obvineného s krajským súdom sa aj dovolaciemu súdu potom javí konanie obvineného ako tendenčné, v snahe oddialiť rozhodnutie odvolacieho súdu.

Dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. por. teda neboli dané.

Obvinený ďalej namietal nedostatočné vykonanie dokazovania, existenciu okolností vylučujúcej protiprávnosť činu a poľahčujúce okolnosti, čím mali byť naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por.

Obvinený v dovolaní nešpecifikoval dôkazy vo svoj prospech, ktorými sa mali súdy nižšieho stupňa zaoberať. Za nezákonnosť nemožno považovať nevykonanie dôkazu, ktorý existuje iba v teoretickej rovine, pričom súdu z konania nie je známy a obvinený ho ani nenavrhol, resp. hodnotenie dôkazov zo strany súdu v rozpore s predstavami obvineného. Je plne na úvahe súdu, aby sám rozhodol v okolnostiach prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. V danom prípade súd prvého stupňa prihliadol aj na svedeckú výpoveď svedka P. C., ktorú v súvislosti so zbraňou vyhodnotil v neprospech obvineného, pretože svedok na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa mu zbraň javila ako normálna strelná zbraň.

Vo vzťahu k námietke o nevyrovnaní sa s výpoveďou manželky obvineného Mgr. M. B. je potrebné poukázať na ustanovenie § 278 ods. 2 Tr. por., v zmysle ktorého môže súd pri rozhodovaní prihliadať

iba na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Výsluch svedkyne Mgr. M. B. nebol súdu žiadnou stranou navrhnutý napriek tomu, že súd prvého stupňa vyzval obvineného v predvolaniach na hlavné pojednávanie, aby okresnému súdu oznámil ďalšie dôkazy, ktoré chce na hlavnom pojednávaní vykonať. Obvinený na výzvu nereagoval a svedkyňu vypočuť nenavrhol, pričom s ohľadom na spolužitie so svedkyňou Mgr. M. B. mohol vedieť, že svedkyňa na hlavné pojednávanie predvolávaná nebola. Keďže na hlavnom pojednávaní nebolo vykonané dokazovanie výsluchom uvedenej svedkyne, ani žiadna zo strán nenavrhol prečítanie jej výpovede z prípravného konania, súd sa výpoveďou svedkyne z prípravného konania nemohol zaoberať.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. nebol daný.

Dovolanie z dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod. i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia

dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Obvineným namietaná existencia krajnej núdze nebola v konaní preukázaná. Obvinený naplnenie podmienok pre aplikáciu okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu bližšie neodôvodnil, ani žiadnym spôsobom neupresnil, z akého konania poškodeného F. Q. mal obavu a aké nebezpečenstvo priamo hroziace pri hádke s poškodeným odvracal. Prítom to bol práve obvinený, ktorý v ruke držal zbraň a vyhrážal sa jej použitím.

Pokiaľ ide o obvineným namietané poľahčujúce okolnosti, dovolací súd ich prítomnosť nezistil. V zmysle ustanovenia § 36 písm. c/ Tr. zák. je nevyhnutné, aby páchatel spáchal trestný čin v spojitosti s negatívnymi dôsledkami svojej choroby. Obvinený v dovolaní poukazoval na svoj zlý zdravotný stav, avšak v celom spise sa nenachádza žiadna lekárska správa preukazujúca jeho tvrdenia, preto nie je možné posúdiť, či zdravotný stav obvineného mohol mať vplyv na jeho konanie. Naproti tomu poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. f/ Tr. zák. vyžaduje spáchanie činu pod vplyvom hrozby alebo nátlaku, ktorá obmedzuje páchatel'a v slobodnom rozhodovaní v dôsledku vplyvu tretích osôb na jeho konanie a spočíva najmä v psychickom nátlaku na páchatel'a. V danom prípade prítom nebolo preukázané také správanie zo strany poškodeného F. Q., resp. iných osôb, ktoré by malo dosah na vôľovú zložku konania obvineného.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda nebol daný.

Obvinený taktiež namietol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. l/ Tr. por., ktorý neodôvodnil. Nakoľko odvolací súd odvolanie obvineného nezamietol podľa § 316 Tr. por., ale podľa ustanovenia § 319 Tr. por., ani nebolo odvolanie vzaté späť, dovolací súd sa s uvedeným dovolacím dôvodom podrobnejšie nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie obvineného JUDr. P. B. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.